

„Nu putem estima la justa valoare...”

Vineri, 29 ianuarie 2010

Gili Cârstea

Tot efortul religios care se desfășoară în biserici, orice culoare ar avea ele, nu este decât o lamentabilă cârpire a unui sistem de operare falimentar. Sfaturi, îndemnuri, planuri, strategii, exerciții spirituale, devoțiune dusă la extrem, fapte bune, studiu și rugăciune – toate urmăresc creșterea spirituală și morală a păcătosului deconectat de la izvorul vieții. Ele sunt componenta majoră a tainei fărădelegii.

Este uimitor să vedem cum principiul fundamental al vechiului legământ a migrat în teologia creștină a secolului 21, oferind omului aflat sub controlul legii păcatului și morții iluzia că se află pe drumul cel bun. Și asta la 2000 de ani după ce Dumnezeu a arătat calea fără nicio umbră de îndoială. Să cultivi un păcătos cu speranța că vei obține un sfânt este un exercițiu pe care îl practică asiduu toate religiile, toate denominațiunile.

Hristos a spulberat asemenea speranțe deșarte, arătând prin viața Sa că singura cale prin care păcătosul poate fi eliberat din robia păcatului este Calea consacrată pe care a pășit El, și că puterea divină nu l-a fost oferită Lui diferit de felul în care ne va fi oferită nouă. Ascultați declarația inspirată:

„El S-a apropiat de oameni ca om, și, prin legătura Lui cu Dumnezeu, a mărturisit că puterea divină nu l-a fost dată Lui pe o cale diferită de aceea care ne va fi dată nouă” (7 BC 925).

Pavel susține această concepție, declarând că este legitim să pretindem că suntem ai lui Hristos doar dacă Duhul lui Dumnezeu „locuiește cu adevărat în noi” (Rom 8:9).

Prin urmare, Hristos a fost modelul după care va fi fasonată biserica Sa. Noi vom fi făcuți „plini de toată plinătatea lui Dumnezeu” (Col 2:9) pe aceeași cale pe care a fost făcut El, fiind conectați la izvorul vieții prin revenirea lui Dumnezeu în templul Său, prin instalarea Șekinei în mintea și inima noastră.

Ceea ce s-a întâmplat la începutul mării controversate, când Lucifer și urmașii lui

s-au deconectat de la izvorul vieții, alungând natura divină din templul inimii lor, trebuie reparat la sfârșitul ei, când urmașii lui Hristos de pe pământ vor cere conectarea la izvorul vieții. Această conectare nu se va face diferit de aceea pe care a demonstrat-o Hristos, și ea este marea binecuvântare a Zilei Ispășirii, a Nunții Mielului.

Este uimitor cum teologia adventistă a scăpat expresia „conectat,” prezentă peste tot în scrierile inspirate. Declarații precum „El (Hristos) a venit să arate că doar fiind conectat cu divinitatea poate omul să păzească legea lui Dumnezeu” (ST 10 dec 1896) au fost tratate cu totală indiferență. Ele nu se potriveau în strategia aceasta de îmbunătățire a nelegiurii, de cultivare a păcatosului, de rafinare a tainei fărădelegii.

Este o imposibilitate ca omul aflat sub legea păcatului și a morții să respecte legea lui Dumnezeu, și este aberant să-i antrenăm pe credincioși în acest sport falimentar. Dumnezeu nu așteaptă ca păcatosul, deconectat de la izvorul vieții, să aibă vreo apreciere față de legea desăvârșită a libertății, cu atât mai puțin să o păzească. Ne-a spus-o cât se poate de clar:

„Hristos a venit pe pământ ca om, ca reprezentant al omenirii, spre a arăta în marea controversă cu Satana că omul, așa cum l-a creat Dumnezeu, conectat cu Tatăl și cu Fiul, poate asculta de orice cerință” (7 BC 926).

„Conectat cu Tatăl și cu Fiul” nu este o stare normală aici, în lumea nelegiurii. Ea se produce atunci când poporul lui Dumnezeu, înțelegând taina evlaviei, acceptă să fie făcut părtaș de natură divină. Așa a fost Adam înainte de cădere, așa a fost Al Doilea Adam cât a fost lăsat să trăiască aici, și așa va fi ultima generație a poporului lui Dumnezeu, fără de care marea controversă nu se poate încheia.

Pasajul spune clar că legea poate fi păzită doar de oamenii „conectați cu Tatăl și cu Fiul.” Și nu orice fel de conectare, ci acea conectare „așa cum l-a creat Dumnezeu,” adică așa cum era Adam înainte de căderea în păcat. Dovada vizibilă a prezenței lui Dumnezeu în Adam era haina de lumină care îi acoperea trupul. Acesta este standardul la care trebuie să se întoarcă omenirea, aici este chemat poporul lui Dumnezeu. Slava pierdută în Eden se obține doar la Nunta Mielului, iar Hristos este Calea către acest final glorios al mării controversate.

„Este puțin probabil ca mintea omenească să înțeleagă lățimea, adâncimea și înălțimea realizărilor spirituale care pot fi atinse devenind părtași de natură divină... Hristos trebuie să fie totul în noi; viața Sa trebuie să circule prin noi așa cum circulă sângele prin vene. Duhul Său trebuie să fie o putere vitală care să ne facă să influențăm pe alții să devină asemenea cu Hristos și cu sfinții” (OHC 60).

„Dumnezeu se oferă să unească divinitatea Sa cu omenescul nostru; și când supunem permanent și deplin voința noastră naturii divine, păcatul este aruncat afară, iar desăvârșirea creștină în Hristos este atinsă. Nu putem estima la justa valoare importanța unirii dintre divinitate și umanitate” (TM 47).

Este adevărat, „nu putem estima la justa valoare importanța unirii dintre divinitate și umanitate,” și de aceea virusul letal al laodiceanismului nu poate fi anihilat. Doar atunci când vom înțelege valoarea uriașă a mărgăritarului de mare preț încredințat acestui popor, va reuși Dumnezeu să obțină ceea ce a urmărit permanent de la Golgota încoace, adică, să facă din biserica Sa „întruparea continuă a lui Hristos” (The EGW 1888 Materials, 1709).